

Зарадвали се домашнитѣ и го въвели при болния.

— Оставете ни сами, — помолилѣ селянинѣтъ. — Болестѣта така се лѣкува

Като е на добро и на това се съгласили хората. Излѣзли. Селянинѣтъ седналѣ при болния и започналѣ да му говори:

— Абе ти, човѣче, на война ходилѣ ли си?

— Ходилѣ съмъ, — едва промѣлвилѣ болниятъ. — Кой мжжъ не е ходилѣ на война.

— Страшно ли е на войната?

— Не знаешъ ли, та питашъ? Страшно е, ами. Ала и това, що сега преживѣхъ, е по-страшно отъ война.

— Е-е! Че бива ли, ти мжжъ, на война си ходилѣ и отъ войната не си се уплашилѣ, а отъ единъ нищо и никакъвъ човѣкъ да се поболѣешъ?

— Какъ човѣкъ? Какъвъ човѣкъ? Върколакъ бе, брате, върколакъ ме гони! Ти знаешъ ли що е върколакъ?

— Върколакъ, зеръ. Никакъвъ върколакъ. Човѣкъ ти се обади, а никой не те е гонилъ.

И той разказалѣ отначало докрай, какъ влѣзълъ въ кладенеца да пие вода, какъ го дострашало да го не чукне кофата по главата и какъ се обадилѣ отдолу. Разправилѣ всичко и трѣгналѣ да си отива.

На другия день рано-рано на портата му потропали двама мжже. Тѣ били братята на болния. Като го видѣли, спустнали се отгоре му и искали да го набиятъ.

— Бре, човѣче, ти работа ли дойде да вършишъ, или дойде де се подигравашъ съ насъ? Какво зло ни стори?

— Чакайте бре, хора! Какво зло съмъ ви сторилъ? Не излѣкувахъ ли болния?

— Излѣкува го ти, ама за такова лѣкуване бой ти се пада. По-преди братъ ни бѣше боленъ, чакахме го да умре. Щѣше да умре и щѣше да се отърве човѣкътъ. А сега — отъ мъртавъ по-лошо. Цѣлъ животъ ще се смѣятъ хората и на него, и на насъ.

— Че кажете да видимъ, какво му е станало.

— Какво му е станало? Полудѣ. Откакто си излѣзе ти, дума свѣстна не продумва. Само се гуши подъ завивката и се смѣе. Подаде си главата, облещи се насреща ни, рече „върколакъ, а!“ и се закиска още по-силно.

Никола Гарваловъ